

Föstudaginn 3. október 1941.

Nr. 24/1941. **Lárus Jóhannesson og Kristján Kristjánsson**
(cand. jur. Gunnar J. Möller)

gegn

Vigfúsi Jónssyni (cand. jur. Egill Sigurgeirsson)
og

Vigfús Jónsson
gegn

Pöntunarfélaginu á Grímsstaðaholti
(cand. jur. Gunnar J. Möller).

Deila um eignarrétt að fasteign og húsaleigu.

Dómur hæstaréttar.

Aðaláfrýjendur, sem skotið hafa máli þessu til hæstaréttar með stefnu 1. marz þ. á., hafa gert þær kröfur, að þeir verði sýknaðir af leigugreiðslukröfu gagnáfrýjanda og að eignarréttur þeirra að skúr þeim, er í málinu greinir, verði að öllu eða til vara að hálfu leyti viðurkenndur með dómi hæstaréttar. En ef sú krafa yrði ekki tekin til greina, þá krefjast þeir þess, að málinu verði vísað heim til dómsálagningar að efni til um þrautavarakröfu þeirra í gagnsök í héraði. Loks krefjast aðaláfrýjendur málskostnaðar úr hendi gagnáfrýjanda fyrir báðum dómum eftir mati hæstaréttar, hvernig sem málið fer.

Gagnáfrýjandi hefur með stefnu 1. marz þ. á. skotið málinu til hæstaréttar að því leyti sem dæmt er um skyldu Pöntunarfélagsins á Grímsstaðaholti, og krefst hann þess, að félag þetta verði dæmt til þess að greiða honum kr. 448.00 með 5% ársvöxtum frá 26. okt. 1939 til greiðsludags, ef aðaláfrýjendur yrðu sýknaðir af áðurnefndri leigugreiðslukröfu, enda krefst gagnáfrýjandi þá og málskostnaðar úr hendi Pöntunarfélagsins eftir mati dómsins. Pöntunarfélagið krefst staðfestingar á héraðsdómi og málskostnaðar fyrir hæstarétti úr hendi gagnáfrýjanda. Ákvæði héraðsdóms um greiðsluskyldu aðaláfrýjanda krefur gagnáfrýjandi staðfest og málskostnaðar krefst hann úr hendi aðaláfrýjanda fyrir hæstarétti eftir mati dómsins.

Kemur fyrst til álita krafa aðaláfrýjanda um viðurkenningu á eignarrétti þeirra að framangreindum skúr. Gagnáfrýjandi og Þorleifur Jónsson áttu eignina Fálkagötu 23 A í óskiptri sameign að hálfu hvor, þar til er þrotabúi Þorleifs afsalaði gagnáfrýjanda hluta Þorleifs 18. sept. 1936. Var eignarhluta Þorleifs þá afsalað gagnáfrýjanda að engu undanskildu, er eigninni fylgi. „Þess skal þó getið“, segir í afsalinu, „að með í kaupunum fylgir ekki lóðarspilda sú, er viðbygging að eigninni nr. 25 við Fálkagötu er reist á, enda fylgir sú lóð þeirri eign, og gerir kaupandi (þ. e. gagnáfrýjandi) engar kröfur á hendur þrotabúinu fyrir hana.“ Hefur umboðsmaður gagnáfrýjanda einnig sett nafn sitt undir afsal þetta, enda tók hann með því að sér fyrir hönd kaupanda greiðslu veðskulda, sem á hinni seldu eign hvíldu. Þótt vafasamt megi telja, hvaða skilning eigi að leggja í ákvæði hinnar auðkenndu greinar, þá er þó óheimilt að telja þau fela í sér afsal af hálfu gagnáfrýjanda til þrotabúsins á eignarhluta hans í lóð undir skúr þeim, sem stendur áfastur aðalhúsinu á lóðinni nr. 23 A við Fálkagötu öðrum megin og bruna-veggnum milli þeirrar lóðar og Fálkagötu 25 hinum megin. Verður því að gera ráð fyrir því, að gagnáfrýjandi hafi áfram haldið eignarrétti að öllum sínum hluta lóðarinnar 23 A við Fálkagötu eftir afsalið 18. sept. 1936.

Það var að öllu eðlilegast og líklegast, að gagnáfrýjandi fengi óskertan eignarhluta Þorleifs Jónssonar í Fálkagötu 23 A, er gagnáfrýjandi keypti þá eign af þrotabúi Þorleifs, enda virðist helzt svo, að umboðsmenn aðilja að kaupum þessum hafi ekki gert sér fulljóst, hvað í orðum hinnar auðkenndu greinar afsalsins 18. sept. 1936 skyldi felast. Þann 29. sept. 1936 fengu aðaláfrýjendur afsal að eign Þorleifs Jónssonar við Fálkagötu 25, og er ekki orði að því vikið í afsali þessu, að kaupendur skyldu fá nokkurn hluta lóðar Fálkagötu 23 A. Aðaláfrýjendur kveðast að visu hafa þekkt afsalið frá 18. sept. 1936, er umboðsmaður þrotabúsins hafði einnig samið, og telja þeir, að svo hafi verið til ætlazt, að þeir fengju lóðina undir skúrnum á Fálkagötu 23 A. En þótt svo kunni að hafa verið til ætlazt, máttu þeir ekki að órannsökuðu máli treysta því, að þeir gætu fengið hluta af

nágrannalóðinni, sem skilin var með brunavegg frá eign þeirri, er þeir voru að kaupa og afsal þeirra minntist ekki á, en oftnefnd grein í afsali gagnáfrýjanda mjög svo óglögg. Verður því ekki talið, að þeir hafi öðlzt eignarrétt að nokkrum hluta lóðar Fálkagötu 23 A, er Þorleifur Jónsson hafði áður átt.

Skúrinn á lóðinni við Fálkagötu 23 A, sem um er deilt í máli þessu, var í öndverðu reistur af eiganda þeirrar eignar, áður en hún komst í eigu þeirra gagnáfrýjanda og Þorleifs, og varð síðan óskipt sameign þeirra, eins og önnur mannvirki á lóðinni. Þær ástæður, sem að framan eru greindar og eru til fyrirstöðu eignarrétti aðaláfrýjanda að lóð undir skúrnum, valda því og, að þeir verða ekki heldur taldir eigendur skúrsins að neinu leyti. Og verður krafa þeirra um viðurkenning á eignarrétti þeirra að skúrnum, öllum eða hálfum, því ekki tekin til greina.

Samkvæmt þessari úrlausn og samkvæmt málflutningi aðaláfrýjenda virðist þeim á engu standa að fá dóm í héraði um þrautavarakröfu sína í gagnsök þar, og verður því krafa þeirra þar um ekki heldur tekin til greina.

Það er ekki gegn mótmælum hins stefnda Pöntunarfélags sannað, að gagnáfrýjandi hafi krafið það um leigu fyrir afnot skúrsins fyrr en um það leyti, sem mál þetta hófst í héraði. Verður að telja, að Pöntunarfélagið hafi, eins og á stóð, mátt telja leiguna réttilega greidda aðaláfrýjendum, og verður það því ekki nú skyldað til að greiða gagnáfrýjanda hana.

Þótt aðaláfrýjendur hafi brostið eignarheimild að skúrnum, þá mundi nægilega langvarandi eignarhald þeirra á honum hafa að lögum getað skapað þeim eignarhefð á honum, með því að ekkert er komið fram um það, að slíkt eignarhald hefði ekki fullnægt skilyrðum til eignarhefðar samkvæmt 4. gr. laga nr. 46/1905. En af því leiðir aftur, að þeir verða ekki skyldaðir til að skila gagnáfrýjanda heimtri leigu fyrir afnot skúrsins til birtingardags dómstefnu í sakaukamáli í héraði, sbr. 5. gr. laga nr. 46/1905. Verður því að sýkna aðaláfrýjendur af leigugreiðslukröfu gagnáfrýjanda.

Eftir málavöxtum þykir rétt, að málskostnaður fyrir báðum dómum falli niður.

Því dæmist rétt vera:

Gagnáfrýjandi, Vigfús Jónsson, á að vera sýkn af kröfu aðaláfrýjenda, Lárusar Jóhannessonar og Kristjáns Kristjánssonar, um dómsviðurkenningu á eignarrétti þeirra að skúr á lóðinni 23 A við Fálkagötu í Reykjavík. Stefndi, Pöntunarfélagið á Grímsstaðaholti, og aðaláfrýjendur eiga að vera sýknir af kröfum gagnáfrýjanda í máli þessu.

Málskostnaður fyrir báðum dómum falli niður.

Dómur bjarþings Reykjavíkur 2. desember 1940.

Mál þetta, sem dómtekið var 23. f. m., var eftir árangurslausa sáttaumleitun höfðað fyrir bjarþinginu með stefnu útgefni 31. október 1939 af Vigfúsi Jónssyni, Fálkagötu 23 hér í bænum, gegn Pöntunarfélaginu á Grímsstaðaholti til greiðslu á leigu eftir hálfan geymsluskúr á Fálkagötu 23 A frá 18. sept. 1936 til 31. okt. 1939, kr. 15.00 á mánuði, með 6% ársvöxtum frá sáttakærudegi, 30. okt. 1939, til greiðsludags og málskostnaðar að skaðlausu. Undir rekstri málsins hefur þó stefnandi lækkað leigukröfuna niður í kr. 12.00 á mánuði samkv. mati, er fram fór á leigunni.

Þá hefur stefnandi höfðað sakaukamál með stefnu útgefni 20. febrúar 1940 gegn þeim Lárusi Jóhannessyni, hæstaréttarmálflutningsmanni í Reykjavík, og Kristjáni Kristjánssyni, fulltrúa lögmanns, til greiðslu in solidum á hinni umkröfðu leiguskuld, ef aðalstefndi verður sýknaður á þeim grundvelli, að hann hafi fullnægt greiðsluskyldu sinni með því að greiða leiguna fyrir afnot á umræddum geymsluskúr til eigenda Fálkagötu 25, stefndu í sakaukamálinu, ásamt 6% ársvöxtum af skuldinni frá 26. okt. 1939 til greiðsludags svo og á málskostnaði í aðalsök og sakaukamáli að skaðlausu.

Loks hafa stefndu í sakaukamálinu, þeir Lárus Jóhannesson, hæstaréttarmálflutningsmaður, og Kristján Kristjánsson, fulltrúi lögmanns, með gagnstefnu, dags. 7. maí 1940, gagnstefnt aðalstefnanda, Vigfúsi Jónssyni, og krafist þess aðallega, að viðurkenndur verði með dómi réttarins eignarréttur þeirra að hinum umrædda geymsluskúr öllum, og til vara, að skúrnum hálfum, en til þrautavara, að aðalstefnandi verði dæmdur til að greiða þeim leigu eftir

lóðina undir geymsluskúrnum frá 29. sept. 1936 til 7. maí 1940 eftir mati réttarins svo og til að taka skúrin burt af lóðinni að viðlögðum 50.00 króna dagsektum. Þá hafa þeir einnig krafizt sýknu í sakaukamálinu svo og að aðalstefnandi verði dæmdur til að greiða þeim málskostnað í sakaukamáli og gagnsök eftir mati réttarins.

Aðalstefndi krefst sýknu í aðalsök og málskostnaðar að skaðlausu.

Þá hafa aðiljar krafizt, að sakaukamálið og gagnsökin verði sameinuð aðalmálinu og dómur lagður á allar sakirnar í einu lagi.

Málavextir eru þeir, að með afsali, dags. 18. sept. 1936, réttarskj. nr. 12, afsalaði skiptaráðandinn í Reykjavík f. h. þrotabús Þorleifs Jónssonar, kaupmanns í Reykjavík, til aðalstefnandans í máli þessu, Vigfúsar Jónssonar, eignarrétti yfir hálfri húseigninni nr. 23 A við Fálkagötu hér í bænum „með öllu múr- og naglföstu, með tilheyrandi lóð og öllum mannvirkjum og með öllu, er eign þessari fylgir og fylgja ber, að engu undanskildu“. En eign þessi hafði áður verið í óskiptri sameign þeirra aðalstefnanda og Þorleifs Jónssonar. Í afsali þessu stendur einnig eftirfarandi setning: „þess skal þó getið, að með í kaupunum fylgir ekki lóðar-spilda sú, er viðbygging að eigninni nr. 25 við Fálkagötu er reist á, enda fylgir sú lóð þeirri eign, og gerir kaupandi engar kröfur á hendur þrotabúinu fyrir hana.“ Undir afsal þetta ritar samþykki sitt Gunnar Þorsteinsson, hæstaréttarmálflutningsmaður v. Sveinbjarnar Jónssonar, hæstaréttarmálflutningsmanns, f. h. Vigfúsar Jónssonar (aðalstefnanda). Með afsali, dags. 29. sept. 1936, réttarskj. nr. 19, afsalar síðan Einar B. Guðmundsson, hæstaréttarmálflutningsmaður, f. h. og í umboði þrotabús Þorleifs Jónssonar til stefndu í sakaukamálinu húseigninni nr. 25 við Fálkagötu í Reykjavík „með öllu múr- og naglföstu, með tilheyrandi lóð og öllum mannvirkjum og með öllu, sem eign þessari fylgir og fylgja ber, að engu undanskildu“.

Þegar þessar söluur fóru fram, hafði aðalstefndi á leigu búð í húsinu nr. 25 við Fálkagötu ásamt tveim geymsluherbergjum fyrir kr. 50.00 á mánuði, sbr. réttarskj. nr. 8. Upplýst er, að annað þessara geymsluherbergja er í skúr þeim eða viðbyggingu, er liggur að eigninni nr. 25 við Fálkagötu, en um eignarrétt þess skúrs er meðal annars deilt í máli þessu. Það er og upplýst, að aðalstefndi hefur greitt hina umsömdu leigu, kr. 50.00 á mánuði, til stefndu í sakaukamálinu, eftir að sölu þessar fóru fram, og kveðst hann ætíð hafa staðið í þeirri meiningu, að þeir ættu alla eignina, er hann hafði þarna á leigu. Í réttarskj. nr. 9 er það líka staðfest af stefndu í sakaukamálinu, að þeir hafi gengið inn í leigusamning aðalstefnda við Þorleif Jónsson, er þeir keyptu Fálkag. 25, og hafi sá leigusamningur framlengzt óbreyttur þar til sumarið 1939, er

þeir létu standsetja búðina. Jafnframt er viðurkennt, að aðalstefndi hafi greitt þeim alla leiguna, kr. 50.00 á mánuði, skilvislega allan þennan tíma.

Aðalsókin. Aðalstefndi byggir sýknukröfu sína meðal annars á því, að hann hafi í góðri trú greitt hina umsömdu leigu til stefndu í sakaukamálinu og þar með fullnægt greiðsluskyldu sinni. Það hefur ekki komið fram, að aðalstefnandi hafi beint neinni ákveðinni kröfu til aðalstefnda um að hann greiddi honum leigu eftir skúrinn, fyrr en mál þetta var höfðað, enda var eignarheimili hans að skúrnum umdeild, en stefndu í sakaukamálinu hafa tilkynnt aðalstefnda, að þeir hafi gengið inn í leigusamning hans við Þorleif Jónsson og jafnan kafið hann um fulla leigu eftir búðina ásamt báðum geymsluskúrnum, og með því aðalstefndi hefur þannig greitt þá leigu mánaðarlega, að því er virðist í góðri trú, þá litur rétturinn svo á, að aðalstefndi hafi þegar af þessari ástæðu losast undan greiðsluskyldu sinni til aðalstefnanda, og ber því að sýkna hann af kröfum aðalstefnanda í aðalsök. Eftir atvikum þykir rétt, að málskostnaður í aðalsök falli niður.

Sakaukamálið. Í sakaukamálinu byggja stefndu sýknukröfu sína aðallega á því, að þeir hafi verið eigendur húseignarinnar Fálkagötu 25 frá 29. sept. 1936 ásamt skúrbyggingunni, er liggur að þeirri eign, og Pöntunarfélagið hefur haft til afnota að nokkru leyti. Jafnframt hafa þeir viðurkennt, að þeir hafi allan þennan tíma tekið á móti leigu frá Pöntunarfélaginu fyrir búðina ásamt geymslunni í margnefndum skúr. Eignarrétt sinn að skúrnum byggja þeir á því, að þegar þeir keyptu eignina Fálkagötu 25 af þrotabúi Þorleifs Jónssonar, þá hafi skúrbyggingin fylgt með í þeim kaupum. Í því sambandi benda þeir á, að í afsalinu á réttarskj. nr. 12 sé berum orðum tekið fram, að lóðin undir skúrnum fylgi eigninni Fálkagötu 25, og síðan hafi þeir samkvæmt afsalinu á réttarskj. nr. 19 keypt Fálkagötu 25 „með tilheyrandi lóð og öllum mannvirkjum og með öllu, sem eign þessari fylgir og fylgja ber, að engu undanskildu“ og þar á meðal ásamt hinum umrædda skúr.

Um skúr þennan er það viðurkennt, að áður en afsalið á réttarskj. nr. 12 var gefið út, tilheyrði hann eigninni nr. 23 A við Fálkagötu og var þá í óskiptri sameign aðalstefnanda og þrotabús Þorleifs Jónssonar. Kemur þá til álita, hvaða breytingar afsölin á réttarskj. nr. 12 og 19 hafa gert á eignarréttinum yfir skúrbyggingunni. Í afsalinu á réttarskj. nr. 12 segir orðrätt: „með í kaupunum fylgir ekki lóðarspilda sú, er viðbygging að eigninni nr. 25 við Fálkagötu er reist á, enda fylgir sú lóð þeirri eign, og gerir kaupandi engar kröfur á hendur þrotabúinu fyrir hana“. Þetta afsalsbréf samþykkti umboðsmaður aðalstefnanda fyrir hans hönd. Eftir orðalagi þessa afsals getur hér ekki verið um að ræða aðra

lóðarspildu en þá, sem hinn umdeildi skúr stendur á, því engin önnur viðbygging, sem hér gæti verið um að ræða, liggur að eigninni Fálkagötu 25. Í nefndu afsali er aftur á móti ekkert minnzt á skúrinn sjálfan, og í afsalinu fyrir Fálkagötu 25 er ekkert minnzt á skúrinn né lóðina undir honum, en upplýst er, að stefndu í sakaukamálinu höfðu afsalað á réttarskj. nr. 12 til athugunar, er þeir keyptu Fálkagötu 25, og auk þess hefur umboðsmaður þrotabús Þorleifs Jónssonar, er gekk frá afsalinu fyrir búið, lýst því yfir, að hann hafi sagt stefndum í sakaukamálinu, er þeir gerðu athugasemd um að skúrinn, sem um er deilt í máli þessu, væri ekki sérstaklega nefndur í afsalinu, að þess væri ekki þörf, með því að lóðin undir honum væri undanskilin í afsalinu fyrir Fálkagötu 23 A.

Þar sem upplýst er, að margnefndur skúr ásamt lóðinni undir honum fylgdi eigninni Fálkagötu 23 A fyrir 18. sept. 1936, lítur rétturinn svo á, að þurft hefði skýlausa yfirlýsingu til að skilja hann frá þeirri eign. Rétturinn lítur því svo á, að skúrinn sjálfur fylgi eigninni Fálkagötu 23 A og að aðalstefnandi hafi orðið eigandi þess hluta hans, er hann eigi átti áður, með afsalinu á réttarskj. nr. 12.

Um lóðina undir skúrnum er aftur það að segja, að enda þótt það virðist mjög óeðlilegt að aðskilja eignarréttinn að skúrnum annarsvegar og lóðinni undir honum hins vegar, og einkum má telja óeðlilegt, að aðalstefnandi hafi ætlað að afsala eignarréttinum yfir hans hluta lóðarinnar með afsalinu á réttarskj. nr. 12, þá þykir þó ekki fært að ganga fram hjá hinu skýlausa orðalagi afsalsins, sem umboðsmaður aðalstefnanda samþykkti, enda verður að líta svo á, að kaupendur Fálkagötu 25 hafi haft fulla ástæðu til að ætla, að lóðarspildan fylgdi þeirri eign, er þeir sáu afsalið á réttarskj. nr. 12. Rétturinn lítur því svo á, að umrædd lóðarspilda verði að teljast eign stefndu í sakaukamálinu, enda þó skúrinn sjálfur teljist eign aðalstefnanda.

Frá því stefndu í sakaukamálinu eignuðust Fálkagötu 25, hafa þeir hirt leiguna fyrir búið þá, er Pöntunarfélagið hafði á leigu í þessari eign ásamt hinum tveim geymsluherbergjum, en annað þeirra er í hinum umbráttaða skúr, og er það krafa aðalstefnanda, að þeir verði dæmdir til að endurgreiða honum hæfilega leigu eftir skúrinn, ef aðalstefndi (Pöntunarfélagið) verði álitíð hafa fullnægt greiðsluskýldu sinni með því að greiða alla leiguna til stefndu í sakaukamálinu. Undir rekstri málsins hefur farið fram mat á því, hvað vera muni hæfileg leiga eftir skúrinn á umræddu tímabili. Hafa matsmennirnir komizt að þeirri niðurstöðu, að hæfileg leiga megi teljast kr. 12.00 á mánuði. Þessu mati hefur umboðsmaður stefndu mótmælt sem allt of háu og hefur í mál-

flutningi sínum talið, að kr. 5.00 á mánuði myndi vera hæfileg leiga. Eigi hefur hann þó áfrýjað matsgerðinni til yfirmats, og með því að engir verulegir gallar virðast á henni vera, verður að leggja hana til grundvallar.

Með því að stefndu í sakaukamálinu hafa allan þennan tíma hirt leigu eftir eign, er þeir máttu ætla að væri eign aðalstefnanda, lítur rétturinn svo á, að þeim, in solidum, beri skylda til að endurgreiða aðalstefnanda leigu þessa, sem samkvæmt framansögðu þykir hæfilega ákveðin kr. 12.00 á mánuði, frá 29. sept. 1936, er þeir byrjuðu að taka á móti leigunni, til 26. okt. 1939, samtals kr. 442.80, ásamt 5% ársvöxtum (sbr. réttarskj. nr. 46) af þeirri upphæð, er rétt þykir að reikna frá birtingu sakaukastefnu 20. febr. 1940 til greiðsludags. Í málskostnað í sakaukamálinu þykir rétt að stefndu greiði stefnanda kr. 125.00.

Gagnsökin. Í gagnsökinni hafa gagnstefnendurnir, þeir Lárus Jóhannesson, hestaréttarmálflutningsmaður, og Kristján Kristjánsson, fulltrúi lögmanns, gert þrjár kröfur, aðalkröfu, varakröfu og þrautavarakröfu, eins og að framan er lýst. Aðalkrafan og varakrafan verða ekki teknar til greina samkvæmt því sem áður er sagt um sakaukamálið. Þrautavarakrafan er á þá leið, að gagnstefndi (aðalstefnandi) verði dæmdur til að greiða þeim hæfilega leigu „eftir mati réttarins“ fyrir lóðina undir skúrnum frá 29. sept. 1936, svo og að hann verði skyldaður til, að viðlögðum 50.00 kr. dagsektum, að flytja skúrinn burt af lóðinni.

Það liggur ekki fyrir neitt mat eða upplýsingar um það, hvað telja megji hæfilega leigu fyrir hina umræddu lóðarspildu, og heldur ekki, hvað hún muni vera mikils virði, nema gamalt fasteignamat á allri lóðinni Fálkagötu 23. Þá hafa ekki heldur komið fram neinar upplýsingar um það, hvort mögulegt sé að taka skúrinn burt af lóðinni án þess að hann verði eigandanum verðlaus með öllu. Ekki liggur heldur fyrir neitt loforð frá aðalstefnanda um að greiða leigu eftir lóðina né heldur um að flytja skúrinn af henni. Með því þannig að ekki þykja liggja fyrir nægar upplýsingar um þau atriði, er þrautavarakrafan verður að byggjast á, þykir rétt að vísa henni frá dómi ex officio. Þá þykir rétt eftir atvikum að málskostnaður í gagnsök falli niður.

Dómur þessi er uppkveðinn í bæjarþingi Reykjavíkur, sem haldið var í bæjarþingsstofunni í hegningarhúsinu í Reykjavík mánudaginn 2. des. 1940, af Ragnari Bjarkan, stjórnarráðsfulltrúa, sem skipaður var setudómari í málinu með bréfi dómsmálaráðuneytisins, dags. 13. nóv. 1940, eftir að hinn reglulegi dómari, lögmaðurinn í Reykjavík, hafði með úrskurði 10. okt. 1940 vikið sæti í málinu.

Því dæmist rétt vera:

Í aðalsök á aðalstefndi, Pöntunarfélagið á Grimsstaðaholti, að vera sýknað af kröfum aðalstefnanda, Vigfúsar Jónssonar, en málskostnaður að falla niður.

Í sakaukamálinu greiði stefndu, þeir Lárus Jóhannesson, hæstaréttarmálflutningsmaður, og Kristján Kristjánsson, fulltrúi lögmanns í Reykjavík, in solidum stefnanda, Vigfúsi Jónssyni, kr. 442.80 með 5% ársvöxtum frá 20. febr. 1940 til greiðsludags og kr. 125.00 í málskostnað.

Í gagnsök verða aðalkrafa og varakrafa gagnstefnenda, Lárusar Jóhannessonar hrm., og Kristjáns Kristjánssonar fulltrúa, ekki teknar til greina, en þrautavarakröfunni visast frá dómi og málskostnaður falli niður.

Dómi þessum ber að fullnægja innan 15 daga frá lögbirtingu hans að viðlagðri aðför að lögum.

Mánudaginn 6. október 1941.

Kærumálið nr. 5/1941. Pétur Bóasson f. h. eigenda jarðarinnar Hafnar, Siglufirði

gegn

Indiönu Tynes

Dómkvaðning matsmanna.

Dómur hæstaréttar.

Í kærumáli þessu, sem hæstarétti hefur verið sent með bréfi bæjarfógetans á Siglufirði 18. f. m. og hingað komnu 25. s. m., hefur sóknaraðili krafizt þess, að úrskurður í málinu, kveðinn upp af Guðmundi Hannessyni, bæjarfógeta á Siglufirði, 4. f. m., verði úr gildi felldur og að lagt verði fyrir bæjarfógetann á Siglufirði að dómkveðja menn til að meta leigugjald um næstu 10 ár eftir norðurhluta lóðar þeirrar, sem Ole útgerðarmaður Tynes fékk á leigu úr landi jarðarinnar Hafnar með samningi 3. janúar 1913, ásamt sjávarréttindum þeim, sem lóðinni fylgja, en eigandi réttinda þessara er nú talin frú Indiana Tynes, Siglufirði. Ennfremur hefur sóknaraðili krafizt málskostnaðar úr hendi varnaraðilja fyrir hæstarétti eftir mati dómsins. Varnaraðili,